

RAINER MARIA RILKE

DIN « CARTEA ORELOR »

I

Ție îți este hărăzit verdele
apuselor grădini, tăcutele albastruri
din ceruri fărmițate.
Roua miilor de zile,
profuziunea verilor de soare povestite
și limpezile primăveri cu străluciri și graiuri
ca dragile scrisori ce-ți vin dela femei.

Ți-s dăruite toamnele precum veșmintele de zile mari
ce 'mbracă amintirile unui poet.
Ți-i dăruită și Veneția, Kazan și Roma.
Florența îți va aparține și al Pizei Dom
și Troitzka-Lavra, mănăstirea
ce 'ntortochiată, sub grădinile din Kiew,
doarme 'n ulicioarele
întunecate și pierdute.
Moscova cu clopote ca amintiri
și glasuri, toate fi-vor ale tale; alăute, corn, alămuri,
și fiecare cântec cu prelunga-i rezonanță
va străluci 'nainte-ți precum nestemate.

Căci pentru tine se închid poeții în sihăstrie
și adunând imagini în tumult, și generoase,
se-avântă, se desăvârșesc în rime
și-s toată viața lor atât de singuri.

II

Și inima-mi îți e soție:
 Este ca șnurul Noemiei, și-i ca Ruth.
 Ea ziua 'mprejmue grămada ta de snopi
 precum o slujnică ce rosturi mari slujește.

Dar seara ea sporește necurmat,
 se spală și se 'mpodobește
 și atunci când totul doarme, e în preajma ta
 și vine la picioare de ți se așterne.

Și de-o întrebi la miez de noapte îți răspunde
 cu mare simplitate: sunt Ruth, eu, slujnica,
 întinde aripile peste roaba ta,
 tu ești stăpânul.

Și-ți doarme inima până la ziuă,
 la picioare, caldă de sângele tău.
 Și ca o soață îți e dânsa, și-i ca Ruth.

III

Vecine Dumnezeu, dacă se 'ntâmplă uneori
 că 'n nopți prelungi te stânjenesc bătând prea tare,
 e fiindcă prea te aud eu respirând arare
 și știu: ești singur colo 'n tindă
 și dacă-ți trebuie ceva, nu-i nimeni
 o băutură dibuirii tale să întindă.
 Mereu adulmec. Doar un semn ușor
 și-ți sunt aproape.

E între noi doar un îngust perete
 întâmplător, căci s'ar putea
 să cheme gura ta sau gura mea
 și el se năruie
 fără de zgomot, fără sunet.

Din chipurile tale e durat.

Și chipurile-ți stau 'nainte mea ca nume
și când vreodată 'n mine se aprind lumini
cu care adâncimea mea te precunoaște,
se împrăștie lumina 'n străluciri pe margini.

Și atunci simțirile ce 'n mine repede slăbesc
sunt fără patrie, Doamne, și de tine răzlețite.

Traducere de CAMIL BALTAZAR